

PHƯƠNG
NGHI
THIÊN
HẠ

D
O
C
C
O
C
T
Â
M
H

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

PHƯỢNG NGHI THIÊN HẠ

Tâm Doanh Cốc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thiên triều Chiêu Hòa năm thứ tám, tháng ba, vừa hết tiết xuân phân, ánh nắng ấm áp rọi khắp nơi, cỏ hoa thơm ngát vương hương sắc lên tà váy, theo ta đến miếu Nguyệt lão.

Ta quỳ xuống đemput hương bồ, nhận nén nhang Hạnh nhi đưa cho, thành kính cầu khẩn Nguyệt lão.

Mẹ ta nói, phu quân tương lai của ta phải là một thiếu niên đăng khoa môn đăng hộ đối. Ta bảo bà nhìn còn chưa xa, phu quân tương lai của ta đâu chỉ là thiếu niên như gió xuân, Liễu Khinh Vũ ta phải gả cho nam tử tốt nhất trong thiên hạ, ví như... hoàng đế. Huống hồ cha đã từng nói, nhà chúng ta có phượng thân,[1] lời của cha chưa bao giờ sai. Nếu năm nay ta trúng tuyển tú nữ, trở thành phi tử, tất sẽ đội ơn quê nhà, đến lễ tạ thần linh.

Ra khỏi miếu Nguyệt lão, ta đi đến cầu Hi Thước. Cầu cong lại hẹp, ta nhắc tà váy cẩn thận từng bước, trong chớp mắt, một công tử áo trắng bước vội tới, như một trận gió xuân lướt qua người ta, khiến cho tà áo lay động, khăn nhỏ trong tay áo ta bị rơi xuống.

Chàng hơi sững lại, dừng bước đến bên nhặt chiếc khăn lụa của ta, khẽ cúi người cười nói: “Khăn của tiểu thư.”

Vừa nhìn chàng, lòng ta bỗng chốc ấm áp như đóa hoa ngày xuân, trong tích tắc đã đơm hoa kết nhụy... Đúng là công tử như ngọc!

Ta quay mặt đi, giả bộ giận hờn, Hạnh nhi rất hiểu ý ta, bước lên chất vấn: “Người là tên nông cuồng nào! Dám quấy nhiễu tiểu thư nhà ta.”

Nam tử kia cười nhẹ trả lời: “Tiểu sinh tên là Lý Hy, tự Tử An, không biết tiểu thư nhà nào, tiểu sinh nguyện đến cửa nhận lỗi.”

Tử An, ta thích tên này, ánh mắt không khỏi hiện lên ý cười, nhưng gương mặt vẫn giả bộ tức giận.

“Công Liễu phủ của Liễu thái thú là nơi người có thể vào được chắc!”

“Hóa ra là Liễu phủ ở Vĩnh Châu, vậy vị này hẳn là ngũ tiểu thư.”
Chàng ôm quyền thi lễ, ta thấy vậy mới cúi người đáp lễ. Bốn vị tử tử Cung, Thương, Giác, Chủy[2] trên ta đều đã xuất giá, đến miếu Nguyệt lão cầu phúc tất nhiên là ngũ tiểu thư.

Ta bất đắc dĩ mở miệng nói: “Khăn rơi xuống đất đã nhiễm bụi...”

Tất nhiên chàng hiểu được ý ta, tiếp lời: “Ngày khác tiểu sinh sẽ tự mình đến nhà tạ tội, trả cho tiểu thư một chiếc khăn mới của Giang Nam phường.”

“Vậy làm phiền công tử rồi.” Ta lại thi lễ, toại nguyện cùng Hạnh nhi lên xe ngựa.

Tiếng bánh xe lộc cộc vang lên, ta nhìn cảnh xuân ngợp nắng ngoài cửa sổ, ánh mắt dịu dàng.

“Tiểu thư cười gì vậy?” Hạnh nhi ở bên hỏi.

Gió xuân ấm áp lay động vài sợi tóc buông xuống trán, ta nheo mắt nói: “Chàng mặc gấm Lăng Hương giá trị đắt đỏ, ngôn từ hành xử lại kính cẩn như người thường áo vải, chàng chỉ liếc qua ta một cái, sau đó một mực nhận lỗi chứ không ngăm dung nhan ta. Hạnh nhi, người nói xem chàng có đến tìm ta không? Nếu không gả được cho hoàng đế, có một vị hôn phu như vậy chính là điều ta mong muốn.”

...

Chàng chưa tới tìm ta, xe ngựa tuyền tú đã đưa ta và thị nữ Hạnh nhi vào cung.

Sau mấy tháng đường, cuối cùng ta đã vào hoàng thành, quyết tâm nung nấu trong lòng, Liễu Khinh Vũ ta nhất định phải chinh phục tòa thành trì này! Từ xưa nam nhân tranh giành thiên hạ trên lưng ngựa, nữ nhân ở hậu cung chinh phục nam nhân có thiên hạ.

Nhưng ta phát hiện ra đây chỉ là suy nghĩ chủ quan của mình. Trong các tú nữ cùng đợt, ta không có lợi thế dung mạo tuyệt sắc, cũng không có hậu thuẫn là gia thế hiển hách, thậm chí, khi nhìn thấy Đông Lệ phi quốc sắc thiên hương, Lương tiệp dư văn thái xuất sắc, Văn mỹ nhân thanh nhã như lan, ta cảm thấy hoàn toàn không có phần thắng.

Mặc dù không thể làm phi tần, ta vẫn muốn gặp hoàng đế một lần. Ngày ấy trên điện Kim Loan, ta chỉ có thể thoáng thấy bóng hoàng đế rời đi từ xa, trừ bộ quần áo màu vàng ra thì cái gì cũng không rõ.

Ta thân thiện giúp các cung nữ làm tạp vụ, chẳng qua vì muốn diện kiến mặt rồng của hoàng đế khi người đi trong cung.

Nhưng ta không ngờ, ở vườn hoa trước điện, ta không gặp hoàng đế mà lại gặp Lý Hy. Chàng mặc triều phục đội mũ quan, cùng với các đại nhân khác bước ra khỏi điện.

Chàng đúng là quan ở kinh thành! Đáng lẽ ta phải dự đoán được, dung mạo và khí chất như vậy sao có thể ở quận nhỏ Vĩnh Châu chứ.

Trong đầu ta đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ lạ, gả hoàng đế, chi bằng gả cho chàng...

Tim ta đập như hươu chạy, nhấc váy đuổi theo bước chàng, ở phía sau hô lên một tiếng: “Tên trộm khăn!”

Chàng giống như lần trước, vội vàng dừng bước, quay đầu nhìn ta, vẻ nghi hoặc, kinh ngạc, vui mừng lần lượt xuất hiện trên khuôn mặt, nếu như ta không hiểu nhầm.

“Sao nàng lại ở đây... nàng là tú nữ?”

Ta vẫn mặc xiêm y tú nữ, rõ ràng không cần trả lời, ta hỏi lại chàng: “Chẳng lẽ Lý công tử sợ vào cửa Liễu phủ của Liễu thái thú thật sao!”

Chàng vỗ trán hối hận nói: “Tử An hồ đồ rồi.” Suy nghĩ một chút, lại nói: “Tiểu thư cũng là tú nữ, Tử An không nên nói chuyện với tiểu thư quá lâu, tránh làm tổn hại tới danh dự của tiểu thư.”

Chàng đang bảo vệ ta sao... Ta ngẩng đầu, lần đầu tiên cười với chàng nói: “Chỉ lúc này thôi, lát sau đã không phải nữa rồi! Tử An, ta tên là Liễu Khinh Vũ, người Vĩnh Châu, nếu ta không được chọn, chàng cùng ta về Vĩnh Châu được không?”

Ta đã nói công khai như vậy rồi, An Lang, chàng nhất định phải hiểu lòng ta đó!

Chàng cười khẽ, đáp ta một tiếng: “Được.”

Nửa tháng sau kết quả được công bố, ta quả nhiên không được chọn. Đồng thời, ta còn nhận được ý chỉ của thái hậu: “Liễu thị Vĩnh Châu, dung mạo xuất chúng tính tình tao nhã, hứa hôn với Lý Hy con của Trấn Quốc công, phụng chỉ thành hôn.”

Chàng là con của Trấn Quốc công Lý Nhân Cường tiếng tăm lẫy lừng từ triều trước, được ban cho họ “Lý” của thiên tử. Vì phụ thân sự nghiệp

hơn người, chàng không thể không học văn từ nhỏ, đồng thời có dung mạo ngọc thụ lâm phong mà được xưng “Kinh thành Tiểu Lý”.

Hóa ra là chàng.

Hóa ra là chàng!

Nhưng vì sao chàng lại đồng ý cưới ta? Nhờ truyền thuyết gặp nhau trên cầu Hi Thước ư? Chúng ta, là mối nhân duyên trời ban tặng sao?

PHƯỢNG NGHI THIÊN HẠ

Tâm Doanh Cốc
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lần đầu tiên được nhìn chính diện hoàng đế là khi ta lấy thân phận nhất phẩm phu nhân triều đình tạ ý chỉ của thái hậu.

Hoàng đế mày rậm mắt sáng, không giống Lý Hy ôn nhuận như ngọc, trên người hẳn có khí tức uy nghiêm oai hùng cùng vẻ khôi ngô anh tuấn. Khi hẳn mặc long bào màu vàng đi về phía ta và thái hậu, vạt áo thêu rồng dường như cũng trở nên sống động hẳn.

Sau khi vấn an thái hậu, hẳn đưa mắt về phía ta hỏi: “Người này là?”

“Đây là tú nữ của đợt vừa rồi, cô nương được Lý Hy để mắt, ai gia đứng ra sắp xếp hôn sự cho y.” Giọng của thái hậu mang theo ý cười.

“Lý Hy thật có phúc.” Hoàng đế cười nhạt nói, không nhìn ta nữa.

Trong lúc ta đang nghĩ mình có nên cáo lui trước hay không, thập nhất công chúa, muội muội được đương kim hoàng đế thương yêu nhất đột nhiên chạy vào cung Nhân Thọ, đòi hoàng huynh đưa nàng đi chơi diều. Hoàng đế tất nhiên đồng ý, nhưng không ngờ tiểu cô nương lại chạy đến chỗ ta đòi ta đi cùng.

Ta nhìn về phía thái hậu, bà cũng gật đầu ưng thuận. Xem ra cô nương này ở trong hoàng cung được muôn vàn sủng ái. Ta không dám phật ý, cùng hoàng đế đưa công chúa đến hoa viên chơi diều.

Tiểu công chúa sức lực dồi dào, ta với hoàng đế chỉ biết chạy theo sau nàng. Váy quá dài, ta vô ý giẫm lên váy, đổ người về phía trước, được

hoàng đế đỡ lấy. Ta giật mình, mặt tái nhợt thì lễ nói: “Thiếp thân quấy nhiễu thánh giá rồi.”

Hoàng đế cười, hai tay vừa định thả ra, bỗng nhiên lại bóp chặt hơn, khiến ta đau đớn tận xương.

Giọng nói của hắn như thể được gấn từng tiếng ra khỏi cuống họng: “Ngọc bội của nàng từ đâu mà có?”

Cúi đầu nhìn, ta mới phát hiện ngọc bội đeo trên cổ bị lộ ra ngoài áo.

Đó là món quà ta được nhận năm tám tuổi.

Năm ấy, có một vị khách vô cùng cao quý đến Vĩnh Châu, phụ thân ta thân làm thái thú, sớm đi tối về đốc lòng chăm sóc cho sinh hoạt thường ngày của khách. Có một nam hài cả ngày bực bội khó chịu, phụ thân liền bảo ta đưa hắn ra ngoài dạo chơi. Hôm ra khỏi Vĩnh Châu, ta ngồi trên xe ngựa kể chuyện cười cho nam hài kia, nhưng hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn ta lấy một lần.

Ngờ đâu xe ngựa sắp rời khỏi địa phận Vĩnh Châu thì gặp bão tuyết, tiếng gió tuyết ào ạt, xe ngựa chúng ta bị tách đoàn, đi vào khu rừng vắng bóng người.

Nam hài bị sốt cao. Phụ thân từng nói, đây là thượng khách, chỉ cần sơ sẩy một chút là cả nhà chúng ta khó giữ được mạng. Ta vô cùng sợ hãi, tìm hang núi rải lá khô để làm chỗ cho nam hài nghỉ ngơi, còn mình chạy vào khu rừng ngập tuyết trắng để tìm thức ăn.

Số của ta rất may, rốt cuộc tìm thấy một ít quả khô, thậm chí còn nhặt được nôi niêu và ấm nước bị những người lữ hành bỏ lại.

Rốt cuộc nam hài cũng hạ sốt, hai chúng ta nằm cạnh nhau giữ ấm, nói chuyện chống lại cái rét, ba ngày sau nhóm người cứu viện mới tìm đến.

Hắn chưa từng nói tên cho ta, có lẽ vì không được nói, hắn cũng không hỏi tên của ta, nhưng tặng ta một miếng ngọc bội, nói rằng đến ngày gặp lại, nhìn ngọc bội là có thể nhận ra ta. Ta chỉ cho là nói vui, sau khi về nhà liền cất trong hộp gấm, phụ thân thấy vậy lớn tiếng trách mắng, bắt ta phải đeo theo người, từ đấy cũng bắt đầu tiên đoán nhà ta có phượng thân.

Lúc đó ta không hiểu, hôm nay nhìn ánh mắt đột nhiên nóng rực của hắn, biết rằng nam hài ngày xưa chính là đương kim thánh thượng Lý Duệ, cuối cùng đã sáng tỏ mọi chuyện. E rằng đây là ván cờ do phụ thân thiết kế, khiến cho hoàng đế từ nhỏ đã có ký ức về ta, có lẽ ta là người duy nhất từng cùng hắn trải qua sinh tử, cũng là người dù vào lúc nguy nan nhất cũng không rời bỏ hắn. Đối với nam tử bậc đế vương, ký ức như vậy khắc cốt铭心 tâm biết nhường nào...

Hóa ra ngay từ đầu phụ thân đã bố trí, nếu ta gặp hoàng đế sớm hơn một ngày, nói không chừng có thể vào hậu cung thật.

Nhưng nay ta đã là hôn thê của Lý Hy, hoàng đế là nam tử ta tuyệt đối không thể trêu chọc. Ta rất bình tĩnh giã tay ra, hắn dường như hồi tỉnh, không khí bỗng trở nên ngưng ngập.

Dù sao, ta đã không còn là tú nữ trong hậu cung.

Trước khi thành hôn, ta và Lý Hy không được gặp nhau, bởi vậy ta tạm ở trong một khu nhà ở kinh thành. Từ sau ngày ấy, không có lệnh của thái hậu, ta không vào cung nữa, cũng lạnh lẽo tháo ngọc bội đeo cổ xuống.

Lý Hy đến Vĩnh Châu làm việc công, nghi thức đại hôn đang được chuẩn bị. Nhẩm tính ngày, sau khi chàng về chúng ta có thể thành hôn.

Ta tâm tâm niệm niệm ngắm trông chàng sớm ngày trở về, cầm bút lông viết chữ Tiểu Triện[3] tú lệ:

Kìa người hái sẵn hái đay, trông nhau không thấy một ngày tương tư, lâu như ba tháng đợi chờ.

Cỏ tiêu đi hái kìa ai, xa nhau chẳng gặp một ngày đợi trông, bằng ba mùa đã chất chồng.

Ra đi hái ngải kìa người, một ngày chẳng gặp thấy thời dài ghê, như ba năm trọn nã nề.[4]

Vẫn cảm thấy chưa đủ, ta cầm kéo cắt một lọn tóc đen, tỉ mẩn ngồi thắt một cái đồng tâm kết, tựa như tình cảm nhớ nhung được gửi gắm trong những sợi tóc tơ này, nhờ người gửi cho An Lang.

Nếu chàng thấy thư, nếu cầm đồng tâm kết, chắc chắn sẽ sáng tỏ lòng ta.

Nghĩ đến đây, ta chột đứng lên ra khỏi cửa, nhìn bầu trời phía Nam khẽ mỉm cười.

Đột ngột có người cắt ngang dòng suy nghĩ, thị vệ trong cung và nội giám khiêng kiệu đến trước mặt ta, tổng quản nội giám đại nhân nhìn ta cười nói: “Phu nhân, hoàng thượng cho mời.”

Giọng nói nửa nam nửa nữ của y khiến ta rùng mình một cái, nhưng y đã gọi ta là phu nhân, còn mang theo ý chỉ của hoàng thượng, ta không thể không đi.

Trong cung Chiêu Hòa, kẻ hầu lui hết, chỉ còn một mình hoàng đế lẳng lặng đứng bên cửa sổ.

Ta không biết vì sao hần đột nhiên triệu ta vào cung, chỉ cảm thấy trái tim thấp thỏm muốn nhảy ra. Ta không dám lên tiếng, cúi đầu đứng lặng.

Cuối cùng hãn cũng cử động, quay đầu nhìn ta hết sức chăm chú, thản nhiên hỏi: “Liễu Khinh Vũ, nếu đem trẫm và Lý Hy ra so sánh thì như thế nào?”

Ta ổn định hô hấp, cười nhẹ đáp: “Hoàng thượng là vua một nước, được vạn dân thiên hạ kính yêu. Lý Hy là hôn phu của thiếp thân, là trời của thiếp thân.”

Hoàng đế bước từng bước đến gần ta, ánh mắt trở nên nguy hiểm, cười lạnh nói: “Trẫm là hoàng đế, tất nhiên cũng là trời của nàng!” Nói xong ôm lấy ta, đặt lên long sàng.

Ta hoảng sợ nhìn hãn thô lỗ cởi bỏ xiêm y của ta, ngay cả dũng khí để kháng cự cũng không có. Lệnh vua là trời, hãn bảo ta chết, ta cũng không thể sống... Lòng ta nhớ đến Lý Hy, An Lang của ta, ta biết đối mặt với chàng thế nào.

Hơi thở xa lạ, lực đạo thô bạo, ánh mắt nóng cháy, ta không trốn thoát được khỏi long sàng này, không đẩy nổi bàn tay của hãn. Hương khí Long Đản khiến ta mê man vô lực, thân dưới bỗng nhiên bị tách ra, giống như người cá trong truyền thuyết bị cắt mất đuôi, sự vô vọng còn cao ăn mòn tất cả.

Không thể quay đầu nữa, thật sự không thể quay đầu nữa.

Một cú đẩy tàn nhẫn khiến toàn bộ thân thể ta nghiêng sang một bên, đầu vùi xuống lớp chăn nệm bằng tơ lụa, toàn bộ thế giới đảo ngược trong mắt ta. Có lẽ, cái thế giới trước đây đã hoàn toàn sụp đổ...

Sau hôm đó ta bị bệnh nặng một thời gian. Ta không dám bình phục, không uống thuốc, cho đến khi Lý Hy về kinh đứng trước rèm giường thăm ta. Chàng cho là ta tương tự thành bệnh, giọng nói trong trẻo cười nói: “Nàng nhớ ta nhường này, bảo ta biết hưởng thụ thế nào đây.”

Ta không dám phát ra chút âm thanh nào, chỉ bật khóc trước bóng dáng mơ hồ bên ngoài rèm kia.

Cuối cùng An Lang đã trở về, nhưng ta không còn tấm thân hoàn bích.

PHƯỢNG NGHI THIÊN HẠ

Tâm Doanh Cốc
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lý Hy đã trở lại, ta không dám nói cho chàng, ta vẫn ôm mộng tưởng, mộng tưởng làm thê tử của chàng, mộng tưởng về sau chàng sẽ không để ý đến chuyện này.

Ta ngày ngày trông ngóng đến đại hôn, cùng lúc đó, hoàng tử của tộc Ngõa Lạt dẫn sứ giả vào kinh, thương thảo chuyện chính lý cống phẩm năm sau. Máy chuyện quốc gia đại sự ta không quan tâm, nhưng cũng nhờ nó mà cung đình thiết yến tiệc, ta có được cơ hội quang minh chính đại gặp Lý Hy.

Ngày ấy ta trang điểm mất đến hai canh giờ, cài toái trâm ngọc hoa trên búi tóc Như Vân, mặc váy nhỏ[5] vạt lụa Giang Nam, càng tôn được sự thanh mảnh của vóc dáng, đeo khăn che mặt bằng lụa mỏng, tựa như thoát xác thành tiên. Tất cả, chỉ dành cho An Lang của ta chiêm ngưỡng.

Ai ngờ, ánh mắt âm trầm trên nghế rồng đã khóa chặt lấy ta từ lúc ta tiến đến bàn. Ta theo An Lang ngồi xuống, cố gắng né tránh tầm mắt đó. Tiệc rượu qua được hơn nửa, Lý Hy nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay sắc mặt nàng không tốt lắm, có tâm sự ư?”

“Thiếp thân ra ngự hoa viên một chút đã.” Ta hơi cúi người lùi ra. Ta có thể tự ý rời khỏi chỗ ngồi, nhưng hoàng đế hẳn không thể bỏ mặc quần thần và sứ giả để tìm ta phải không?

Trong ngự hoa viên sương mù dày đặc, dù trên cao có thấp đuốc sáng rực, nhưng không thể nhìn quá khoảng cách ba thước. Vì thế ta bất ngờ

đụng phải người khác, ngẩng đầu nhìn, hóa ra là hoàng tử Ngõa Lạt say rượu, gã híp mắt nói với ta: “Nàng không phải phi tần.”

Tất nhiên ta không phải phi tần, xiêm y và trang sức của hoàng gia vừa nhìn đã nhận ra rồi.

Ta có ý tốt cười nói: “Hoàng tử say rồi, để ta gọi người đến dìu hoàng tử.”

Gã đột nhiên dùng sức nắm chặt tay ta, ta cảm thấy lúng túng, không thể không đẩy ra, nói: “Xin hoàng tử tự trọng, đây là Thiên triều!”

“À, phải phải, không được sờ cô nương của Thiên triều,” đột nhiên gã nhớ ra điều gì đó, nở nụ cười, gương mặt đỏ gay vì men rượu, vô cùng xấu xí, “Nhưng ta không chỉ muốn sờ nàng, ta còn muốn hôn nàng...” Gã vỗ lấy ta như một con gấu, có lẽ là thói quen xấu ở phiên bang, say rượu xong thì đùa bỡn vũ nữ, đến Thiên triều cũng không đổi bản tính!

Ta lùi về phía sau, miệng hô lớn: “Xin hoàng tử tự trọng!”

“Theo bốn vương không tốt à, bốn vương có thể cưới nàng làm phi...” Miệng gã nói xằng nói bậy, ánh mắt hưng phấn rực lên, ngày càng nóng.

Ta ngã dựa vào một bộ ngực ấm áp, bỗng có bóng người xuất hiện trước mắt, ta nhìn thấy vạt áo thêu hoa văn rồng bay, ngửi được mùi Long Tiên nồng đậm mạnh mẽ, sau đó một tiếng hét thảm cắt ngang trời đêm, mùi máu tràn ngập sống mũi khiến ta cảm thấy buồn nôn, hần thuận thể xoay người ta, kéo ta vào lòng. Phía sau có âm thanh kéo lê, hẳn là thị vệ lôi xác của hoàng tử đi.

Phía trên đầu truyền đến tiếng cười lạnh lùng của Lý Duệ: “Dám xúc phạm đến nữ nhân của trẫm, vậy đây là kết cục của ngươi!”

Hoàng tử Ngõa Lạt chết, sứ giả nổi giận, hoàng đế cũng lập tức hạ lệnh xử trảm sứ giả, Ngõa Lạt khởi binh đánh xuống phía Nam. Vì lựa chọn ai sẽ thống soái quân đội mà triều đình tranh chấp không ngừng, cuối cùng hoàng đế chọn trọng thần trong gia tộc họ Lý bên nhà ngoại của mình làm nguyên soái, đồng lời lệnh cho con của Trấn Quốc công Lý Nhân Cường là Lý Hy làm phó soái tiên phong.

Lý Hy lại đi rồi, mặc áo giáp bạc, cười hãn huyết chiến mã rời khỏi kinh thành.

Ta bước ra khỏi phòng, nhìn bầu trời phương Bắc, trong lòng bất an.

Ta không khỏi hoài nghi đây là âm mưu của Lý Duệ. Hãn đã sớm có ý muốn tiêu diệt Ngõa Lạt, trừ khử hoàng tử khiến Ngõa Lạt vương đau đớn vì mất con, còn lệnh cho Lý Hy làm thống soái tiên phong, để chàng chết trên chiến trường... Thật tàn nhẫn!

Cơn ớn lạnh lan khắp thân thể, ta vòng tay ôm lấy chính mình, đột nhiên một câu nói vang lên bên tai, tựa như âm thanh từ a ti địa ngục đến đòi mạng...

“Phu nhân, hoàng thượng triệu người vào cung.”

Một lần nữa ta bị hoàng đế ôm vào lòng, thân thể và trái tim đều tê liệt. Ta không biết giờ giấc, chẳng phân rõ đêm ngày, thời gian chỉ luân phiên khi ngọn đèn trong cung thắp rồi tắt, không gian chỉ hạn hẹp trên chiếc long sàng hoa lệ đến tột cùng. Mùi Long Tiên nồng đậm bủa vây quanh giường dường như là một phần của hãn, khiến ta ngày đêm yếu ớt mệt mỏi, dù đến nơi tắm rửa cũng do hãn tự ôm ta đi.

Ta cơ hồ không có sinh mệnh, thậm chí không cần nói chuyện, ý nghĩa tồn tại của ta chỉ là chấp nhận những cơn mây mưa của hãn lần này qua lần khác. Hãn hôn ta say đắm, vòm ngực rộng ôm trọn lấy ta, hãn nói hãn yêu ta. Thì ra mùi vị rơi vào sự độc chiếm của thiên tử lại là như thế.

Giữa sắc tường vi, sương sớm lãn theo cốt hoa, rơi xuống đất. Mong manh như giọt lệ.

Ta chưa bao giờ căm ghét bản thân mãnh liệt đến thế... Nhưng mà, mặc cho thân thể này đã nhơ bẩn không chịu nổi, lòng ta vẫn nhớ đến Lý Hy, ngày nhớ đêm mong, Hạnh nhi giúp ta tìm hiểu tin tức, nói rằng chàng đã mấy lần vào sinh ra tử, ta lo lắng nước mắt vòng quanh.

Sinh thời, ta muốn gặp lại chàng một lần.

Cuối cùng ông trời cũng rủ lòng thương.

Đánh suốt một năm rưỡi, Ngõa Lạt rốt cuộc đã chủ động nghị hòa, binh sĩ của Lý Hy khải hoàn về triều, nghe nói ngày ấy chàng tiên y nô mã, [6] tựa như thần tiên đi vào kinh thành, khiến toàn bộ cô nương trong thành phơi phới xuân tình.

Gần như tất cả mọi người đã quên ta, đã quên vị hôn thê của Lý Hy.

Cùng ngày chàng về kinh, ta hạ sinh hoàng tử đầu tiên của Thiên triều. Con rồng biết bao phi tần mỏi mắt ước ao tha thiết, hoàng đế không cho các nàng, mà lại cho ta.

Ngày Lý Hy lên điện nhận ban thưởng, ta vẫn còn đang ở cử. Ta đánh hôn mê thị nữ, thay váy cung nữ, gượng từng bước chân yếu ớt cùng Hạnh nhi đến điện Kim Loan. Ta nghĩ giờ phút này ta đã điên rồi, hoàn toàn không để ý tới tính mạng, chỉ thầm mong gặp chàng một lần.

Thị vệ canh gác nghiêm ngặt bên dưới điện, ta đứng trên lầu hai ở đài gác, thấy triều thần ra khỏi điện Kim Loan theo từng nhóm nhỏ. Ta cố hết sức tìm kiếm bóng hình tuấn tú kia, cho dù hai năm không gặp mặt, ta cũng có thể nhận ra bóng dáng chàng.

An Lang, An Lang, ta lên tiếng gọi trong lòng, không thể mở miệng.
Móng tay cào vào đá bị gãy, tơ máu chảy ra.

Nhưng chàng trước sau không quay đầu.

Ta mỏi mắt mong chờ, trông hết chúng sinh phần hoa, nhưng chung
quy không nhìn thấy chàng bước về phía ta.

PHƯỢNG NGHI THIÊN HẠ

Tâm Doanh Cốc
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lý Duệ nói muốn phong ta làm hoàng hậu, ai ngờ hẳn lại muốn phong ta làm hoàng hậu. Ta dở khóc dở cười, nước mắt cũng rơi xuống.

Đây căn bản không phải chuyện ta có thể lựa chọn, thế nhưng ta vẫn lớn mật đưa ra yêu cầu, ta muốn gặp Lý Hy một lần, hẳn nhìn ta hồi lâu, cuối cùng đồng ý.

Chúng ta gặp mặt ở vườn hoa trước cung điện. Ta mặc váy lụa thướt tha màu lam nhạt, trên mặt thoa son phấn để che đi làn da tái nhợt, tóc cũng búi kiểu Như Vân ngày xưa chàng từng khen ngợi, cài vào giữa một đóa mẫu đơn nở rộ, đó chính là tâm tình ngập tràn vui sướng của ta thời khắc này.

Rốt cuộc ta cũng thấy chàng quay người, trong mắt phản chiếu bóng dáng ta.

An Lang, lời ta vừa cất, chàng lại thở dài, cung kính dâng lên một chiếc khăn lụa nói: “Nương nương, vi thần mang đến khăn lụa của Giang Nam phượng.”

Bước chân vội vàng của ta khựng lại, nhìn chàng, tựa như người xa lạ cách ta đến ngàn dặm.

“Từ An, thái hậu đã từng tứ hôn cho chúng ta...” Ta khóc, nhắc cho chàng sự thật. Chàng lại cười nói: “Nương nương quên rồi ư, nương nương sắp trở thành nữ tử tôn quý nhất trong thiên hạ. Vi thần cũng sẽ cưới hoàng thập công chúa.”

À, chàng muốn cưới thiên gia đế cơ...

Hắn là chàng không bị bắt buộc rồi! Nhưng còn ta, bị hoàng đế cưỡng ép đến tận bây giờ, ý nghĩ duy nhất trong đầu ta chỉ là chờ chàng trở về, chờ chàng đưa ta xa chạy cao bay, nay xem ra, tất cả đều là viễn vông.

Tình lang của ta ơi, ta yêu chàng nhường này, chàng lại nói cho ta biết nam nhi trong thiên hạ đều bạc bẽo, chàng muốn cưới công chúa, muốn cưới công danh sáng lạn. Dòng thơ trong Kinh Thi còn chưa phai màu, đồng tâm kết còn chưa lỏng, chàng đã ôm hoài bão hướng đến đường quan và hoàng quyền rồi.

Ta bước lên một bước, nhận khăn lụa, dứt khoát xé rách nó thành hai mảnh trước mặt chàng, tiện tay vứt xuống đất. Nếu người vô tâm ta sẽ bỏ, nếu người vô tình ta không lưu! Ta quyết tuyệt quay đi, chàng bỗng nhiên ở phía sau thất thần kêu lên: “Khinh Vũ...”

Ta đứng lặng, không quay lại.

Chàng nhẹ nhàng nói: “Lúc đầu ta muốn cưới nàng vì thấy ngọc bội của nàng. Hoàng thượng và ta quen thân từ nhỏ, ta biết chuyện này. Thuở nhỏ ta học võ, nhưng vì thánh chỉ mà không thể không theo văn, ta vốn không mang họ Lý, sau khi nhận họ Lý của thiên tử lại bị nhiều kẻ châm biếm khi đội mũ người. Lòng ta sinh hận, mới quyết ý cưới nàng...”

Người ta như hóa đá, lệ đã chảy thành hàng.

“Nhưng ta quả thực đã từng yêu nàng thật lòng, biết chuyện nàng và hoàng thượng, ta còn tự nhạo báng bản thân ngay cả nữ tử mình yêu cũng không bảo vệ được. Khi xuất chinh, ta xin ý chỉ của hoàng thượng để trở thành phó tướng tiên phong, ta muốn trở thành một nam nhi đội trời đạp đất được chiến trường tôi luyện. Nay ta đã trở về, nhưng xin nàng tha thứ cho ta, nam nhi chí tại bốn phương, nàng là người ta yêu, nhưng chúng ta không thể có kết cục tốt đẹp.”

Ta quay người nhìn chàng, cười nhạt, “Lý Hy, chàng không cần phí công giấu giếm như thế, đôi ta một thân một tâm[7] đã không xứng với nhau, từ giờ không ai nợ ai.”

Từ ngày đó, ta tự chôn vùi hết tình cảm dành cho Lý Hy.

Nếu nữ nhân không còn ái không còn tình, vậy còn lại gì đây?

Ta nhớ lại lúc mới vào hoàng thành, đứng ngoài cửa thành trông lên thấy cung điện tráng lệ. Ta nhìn thấy gương mặt của hoàng nhi quẩn trong tã lót ê a thành tiếng. Lòng ta sáng tỏ.

Thiên triều Chiêu Hòa năm thứ mười, ngày tốt tháng Giêng, đại xá thiên hạ tổ chức lễ mừng. Ta bế theo hoàng nhi, giữa không gian giăng kín lụa đỏ và bao lời chúc tụng của thiên hạ, cùng hoàng đế hoàn thành nghi lễ. Nghiễm nhiên trở thành hoàng hậu truyền kỳ nhất trong sử sách Thiên triều.

Trông coi phượng ấn, ngụ ở Đông cung, cầm y ngọc thực, cao quý vô song. Nhưng ta vẫn cảm thấy chưa đủ. Ta không chấp nhận bất kỳ kẻ nào có khả năng làm lung lay địa vị của ta và tính mạng của hoàng nhi.

Đông Lệ phi thích hát vang trong gió vào những ngày xuân ấm áp, ta cho nàng trở về với gió.

Lương tiệp dư thích soi bóng xuống hồ vào những ngày trăng sáng tinh mịch, ta khiến nàng trượt chân rơi xuống hồ.

Văn mỹ nhân hết lòng nịnh bợ thái hậu, hối lộ triều thần, ta bèn hạ ít độc vào điểm tâm nàng dâng tặng thái hậu, còn bố trí cho sự việc bị bại lộ.

Ta nghĩ thủ đoạn của ta không hề cao siêu, nhưng trước sau chẳng ai vạch trần, mặc cho hậu cung phát sinh không biết bao nhiêu án oan.

Ta đột nhiên hiểu ra, nữ nhân ở hậu cung hoành hành không ai cản nổi, không nhất định phải phong hoa tuyết đại, nhưng chắc chắn được hưởng muôn vàn sủng ái.

Cho đến khi hoàng đế thăng cho một tiệp dư lên làm phi, liên tục ngủ tại cung của Vương Trân phi trong vòng bảy ngày, tình thế ở hậu cung dường như bắt đầu nghịch chuyển. Hoàng đế dần dần quyến luyến Trân phi, không hề đến cung của ta. Ta cười lớn trong lòng, ta mong còn chẳng được!

Ngư dân ở Đông Hải tìm thấy một viên dạ minh châu có một không hai, tiến cống lên triều đình, hy vọng địa phương đó có thể được giảm thuế. Lúc viên dạ minh châu kia được dâng lên, ta và Trân phi tình cờ đều ở bên cạnh hoàng đế, bởi sau khi đi dạo trở về thì đến vấn an hăn.

Hoàng đế nhìn viên minh châu, mỉm cười quay sang nói với Trân phi: “Trân phi, nàng nhận lấy đi.”

Vương Trân phi cầm hộp gấm, ánh mắt hạ hê liếc lạnh ta một cái. Ta thề, sẽ có ngày ta móc đôi mắt đó ra.

Suốt nửa tháng hoàng đế không đến cung của ta, ngày mười lăm tháng Giêng, theo lễ pháp của Thiên triều, hoàng đế ngủ lại Đông cung. Nhưng hăn lại sai người mời ta đến ngự hoa viên gặp mặt.

Lúc ta đến hăn đã uống say mềm, so với người ngày trước cũng ở chỗ này chỉ dùng một ánh mắt đã sai thị vệ giết hoàng tử Ngõa Lạt thật sự là một trời một vực.

Ta đến bên cạnh hăn, hăn vươn tay áo rộng kéo ta vào trong lòng, lưu luyến vuốt ve gương mặt ta. Giọng nói mang theo hơi rượu vang lên bên tai: “Đừng càn quấy nữa được không, trẫm không thể dung túng nàng vô hạn như vậy. Khinh Vũ, nàng vốn không phải thế này...”

Ta không đáp lời, hắn tiếp tục mơ màng nói: “Giận trấm rồi sao? Ngày mai trấm sẽ bắt Trân phi trả lại viên minh châu Đông Hải kia, nó vốn là của nàng.”

“Hoàng thượng cần gì phải hỏi ta.” Ta cười mĩa, hắn nghe không lọt tai, bắt đầu nấn ná hôn môi ta. Nụ hôn dần dần mãnh liệt, có lúc gần như cắn xé, hắn hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của ta, chỉ một mực đòi hỏi.

“Trấm muốn nàng mãi mãi ở bên cạnh trấm, mãi mãi...”

“Nửa đời đã đủ rồi, hoàng thượng.” Ta lựa ý nói theo, nhưng lời lẽ lại xuất ra từ sâu trong lòng.

Hắn đột nhiên ngừng hôn, siết chặt ta trong lồng ngực, thở dài nói, “Hậu cung này chỉ có mình nàng chưa bao giờ trân trọng sự sủng ái của trấm.”

Bởi vì ta vốn không thuộc về hậu cung này... Câu đó ta không nói ra miệng. Ta giơ tay trái lên, đầu ngón tay chạm vào gương mặt tuấn mỹ của hắn, hắn đưa cặp mắt đen sâu hút nhìn ta, trong mắt lấp lánh những tia sáng mờ, hắn là đã mê man.

Ta bỗng nhiên cười thầm trong bụng. Ta sẽ không nhắm vào phi tần hậu cung nữa. Đối phó với nữ nhân quả thực tế nhạt vô vị.

PHƯỢNG NGHI THIÊN HẠ

Tâm Doanh Cốc
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ta chưa từng biết, chỉ cần ta tùy ý cười là có thể khiến hoàng đế điên đảo thần hồn.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, nội giám đến gọi hoàng đế lâm triều, hắn vừa định đứng dậy, cánh tay ta đột nhiên ôm lấy thắt lưng cường tráng, dịu dàng cười nói: “Hoàng thượng, ở lại với nô tỳ một lát được không...” Vì thế quân vương không vào triều sớm.

Ta không thích kiến trúc cổ xưa của Đông cung, hắn liền sai người thu thập hoa cỏ của cả kinh thành và ngoại ô, ủ thành nước hoa, pha thuốc màu quét lại vôi cho ta, lập tức khắp kinh thành không ngửi thấy hương hoa, bướm chỉ bay lượn dập dờn trong Đông cung.

Nửa đêm ta đột nhiên muốn ngắm tuyết, hắn không ngại tối trời đưa ta lên Ly Sơn. Ta nóng lòng nhớ nhà, hắn thuận theo ý ta xuống tuần phía Nam.

Sử quan ghi chép: Đương kim thánh thượng và hoàng hậu yêu thương lẫn nhau, tình cảm gắn bó, nguyện làm uyên ương không làm tiên.

Vương Trân phi tất nhiên không để ta toại nguyện. Đông cung xảy ra một vụ án trù ếm, tìm thấy một con búp bê vải viết ngày sinh tháng đẻ của Lý Duệ, toàn thân cắm đầy kim châm. Vương thừa tướng cùng triều thần đến Đông cung đại náo. Ta cười lạnh nhìn Vương Trân phi, không ngờ ta tha cho ả một đường sống, ả lại muốn xuống tay!

Hoàng đế cũng đến, hần nhìn búp bê vải, còn cười nói: “Chữ viết này không phải của hoàng hậu.”

“Hoàng thượng, đó quả thực là chữ viết của hoàng hậu nương nương mà!” Trân phi quỳ xuống đất khuyên giải, lời nói khẩn khoản, ánh mắt rưng rưng.

“Hử? Trân phi biết chữ viết của hoàng hậu như thế nào sao?” Hoàng đế cười hỏi, gương mặt Trân phi cứng đờ trắng bệch, cắt không còn giọt máu, đầu lưỡi thắt lại không thốt nổi một tiếng.

Ta thấy vẻ tinh nhuệ trong ánh mắt Lý Duệ, vẫn giống thiên tử tuổi trẻ ngày đó vừa cười vừa ra lệnh chém hoàng tử Ngõa Lạt. Có lẽ... hần chưa từng thay đổi, nhưng lại mềm lòng với ta, biết rõ là vô lý, nhưng vẫn dung túng cho mọi thỉnh cầu của ta lần này qua lần khác. Cho dù chuyện trù ếm có bị vạch trần, cũng chỉ cười bỏ qua.

“Hoàng hậu vốn khinh thường mấy loại thủ đoạn thế này...” Lý Duệ rút búp bê vải sang một bên, giọng nói xa thẳm, dường như nói ra những lời ta đã kìm nén trong lòng từ lâu, “Nếu hoàng hậu muốn lấy tính mạng của trẫm, căn bản không cần dùng cách trù ếm.”

Lòng ta giật thót! Không, trên đời này không có ai ngu ngốc như thế... Huống hồ, ta không thể vì sự tốt đẹp giờ phút này của hần mà quên đi quá khứ đau thương!

Từ đó Vương Trân phi thất thế, sự sủng ái của hoàng đế với ta ngày một tăng thêm.

Trong mắt hần chỉ có thể chứa ta, tất cả mọi chuyện đều yên tâm giao cho ta. Ta thậm chí còn giúp hần phê duyệt tấu chương, ra sức đề bạt họ hàng thân thiết vào triều làm quan. Ngự sử nhiều lần can gián, nhưng hần mặc kệ không nghe. Hóa ra ngay cả giang sơn xã tắc hần cũng có thể mặc

cho ta làm càn! Vinh hiển của nữ nhân chắc cũng chỉ được đến thế này thôi, bút chu sa trong tay ta càng viết càng lưu loát.

Hậu cung ba ngàn mỹ nhân bị vứt bỏ, hẵn không thèm liếc mắt tới một cái, ngay cả việc tuyên tú cũng hủy.

Hàng đêm hẵn ôm ta vào giấc ngủ, trước khi ngủ uống hết chén thuốc bổ ta dâng.

Ta nhìn hẵn uống thuốc, uống suốt sáu năm. Thiên triều Chiêu Hòa năm thứ mười sáu, cuối đông, hoàng đế đột ngột chết trong cung, lúc hẵn ra đi sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt mở lớn nhìn ta, nắm chặt cánh tay ta.

Rốt cuộc ta đã trả được thù, nào những thống khổ ngày xưa hẵn trút lên người ta, nào những cưỡng bức tù túng hai năm trong mù mịt tăm tối, ta đã trả lại hết.

Hẵn hít một hơi sâu, khó khăn nói: “Trẫm biết... là nàng hạ độc, cho dù là thuốc độc, trẫm cũng không thể chống lại sự thù mị của nàng... Khinh Vũ, đây là tội lớn phản nghịch đó... cái đầu nhỏ của nàng làm sao mà giữ được...”

Ta thảng thốt không nói lên lời. Hẵn quả thực biết hết... trao hết quyền lực cho ta để ta có thể giữ được tính mạng, thậm chí sau khi ngôi vua thay đổi vẫn hưởng phần hoa! Ta cứ cho là hẵn hồ đồ, đầu óc bị sắc đẹp của ta làm mê muội, hóa ra hẵn vẫn tỉnh táo, chỉ có một mình ta chìm đắm trong thù hận, không tài nào thoát ra...

Nước mắt của ta lăn xuống, ta thấy ánh mắt hẵn dần dần tàn mát, sinh khí từ từ rút khỏi thân thể, trong lòng chợt len lỏi một tia hối hận, mà hẵn lại nở nụ cười, “Có phải chung quy nàng cũng không hận được trẫm phải không... Thế nhưng trẫm chưa bao giờ hối hận cả! Ha ha...” Bàn tay nắm lấy tay ta bỗng chốc siết chặt, ánh mắt tỏa ra sự tinh nhuệ rực rỡ như sao băng, cuối cùng lụi tắt trong bóng tối khôn cùng, “Khinh Vũ, trẫm cảm

thấy rất may mắn vì kiếp này trẫm là hoàng đế... nhờ vậy mới có quyền lực cường ép giữ nàng lại bên cạnh!”

Nửa đêm, trên bầu trời nổ ra một tiếng sấm lớn, vị hoàng đế thứ năm của Thiên triều băng hà.

Ta mở cửa cung, nhìn ra mấy trăm quan văn võ quỳ lạng ngoài điện. Thái giám ở bên tuyên chỉ: “Hoàng đế có lời, truyền ngói cho thái tử Đồng. Cung phi không có con nối dòng đưa vào Thái am.”[8]

“Hoàng thượng vạn tuế...” Quần thần cúi đầu quỳ lại, cùng hô to lĩnh chỉ.

Hoàng thượng vạn tuế? Người đã chết rồi còn vạn tuế?

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...” Tiếng cười càn rỡ của ta làm cả hoàng thành rung động, nhưng không ai dám ngăn cản, “Ha ha ha, ha ha ha...” Ta lướt qua đám người, dốc sức chạy như bay, bất tri bất giác đã đến hậu hoa viên. Nơi chúng ta gặp nhau lần đầu.

Dù trước kia bị hấn ép buộc, cũng chưa từng mất hồn mất vía như thế.

Nước mắt rơi xuống vạt áo, nghẹn ngào không tiếng động.

...

Thiên triều Chiêu Hòa năm thứ mười bảy, cũng là Thiên Triều Thái Hòa năm đầu tiên, ta trở thành thái hậu trẻ tuổi nhất trong lịch sử, hoàng nhi nhỏ bé ngồi giữa long ý rộng lớn, bất an nhìn ta đang ngồi sau rèm che. Ta mỉm cười với hoàng nhi, triều đình quá nửa là thế lực của gia tộc ta, hoàng nhi lại là con nối dòng duy nhất của tiên đế, ai dám kiếm chuyện với mẫu tử chúng ta?

Bên ngoài rèm che, ta lơ đãng nhìn thấy bóng người quen thuộc, bụng y béo hơn, gương mặt cũng phì ra ít mỡ, ta nhất thời khó hiểu vì sao trước đây mình lại yêu một nam tử như thế.

Ta đi dạo trong ngự hoa viên, Lý Hy bỗng nhiên mặc triều phục đến tìm ta, quan tâm nói: “Nơi này nhiều gió tuyết, thái hậu thân thể ngàn vàng chớ để nhiễm lạnh.”

Ta nghiêm nghị liếc mắt nhìn y, cười lạnh: “Lý khanh đang dạy bảo ai gia chằng?”

Trán y đổ mồ hôi lạnh, vội vàng khom người nói: “Vi thần chỉ quan tâm đến thân thể của thái hậu,” sau đó rút ra một cái khăn lụa, cho dù chuyện xưa đã qua lâu, ta vẫn nhận ra đó là chiếc khăn lụa ta bỏ lại trong miếu Nguyệt lão ngày trước, “Vi thần chợt nhớ ra đây vốn là đồ của thái hậu, muốn trả lại cho thái hậu.”

Y đang nhắc lại quá khứ giữa ta và y sao? Ta cảm thấy chán ghét, giận dữ hét lên: “Cút đi! Từ nay về sau không có ý chỉ của ai gia, Lý khanh không được bước vào ngự hoa viên nữa bước!”

Nam tử dáng người đậm kia loạng choạng rời đi.

Ta như bị rút hết sức lực, chuyện cũ lần lượt hiện lên trước mắt.

Trước miếu Nguyệt lão, Lý Hy theo gió bước đến, ôn nhuận nho nhã, khoảnh khắc đó thế giới của ta tựa như trăm hoa đua nở, vì thế nhận lầm phu quân. Phụ bạc cả đời này.

Trong cung Chiêu Hòa, Lý Duệ thô bạo ôm hôn ta, ánh mắt âm trầm, khoảnh khắc đó thế giới của ta tựa như trời đất sụp đổ, vì thế mất đi người đã yêu ta hơn cả sinh mệnh và vương quyền.

Cuối cùng Nguyệt lão đã đáp ứng tâm nguyện của ta, ta thật sự trở thành hoàng hậu, thậm chí thành hoàng thái hậu, nhưng tơ hồng trên ngón tay út đã mất đi điếm cuối.

Ta ngồi xuống ghế phượng, một bóng người nhỏ chạy vội về phía ta. Là Đồng nhi của ta, ngày càng trưởng thành, ngày càng tuấn lãng, rất giống người kia...

“Mẫu hậu! Mẫu hậu!” Hoàng nhi nhào vào lòng ta, mềm mại như tơ bông. Hệt như phụ hoàng của nó, mỗi lần nhìn thấy ta đều ôm ấp không buông.

“Làm sao thế? Tiểu hoàng đế của ta.” Ta không khỏi cười hỏi. Ruột thịt của ta a, ta không khỏi vuốt ve hai má con.

“Hôm nay nhi thần đi chơi với muội muội của Vương phủ thừa tướng, ha ha...” Hoàng nhi ngẩng đầu, hồn nhiên cười với ta.

Vương thừa tướng, đó là gia tộc của Vương Trân phi. Xem ra nữ nhi nhà mình không được làm hoàng hậu đời trước, bèn bắt đầu âm mưu gây dựng hoàng hậu đời sau. Sao ta có thể để lão như ý.

Nhưng hoàng nhi tuổi còn nhỏ, lo lắng lúc này vẫn sớm. Ai ngờ, hoàng nhi lại hỏi ta: “Mẫu hậu, sau này con có thể cưới Vương muội muội không?”

Còn nhỏ như vậy mà đã nghĩ đến chuyện cưới phi tử rồi! Ta dở khóc dở cười, ánh mắt đảo đi bất chợt nhìn thấy ngọc bội bên hông hoàng nhi.

“Ai đưa cho con?” Đây không phải đồ trong cung.

“Muội muội tặng con, muốn con đeo.” Hoàng nhi cười hì hì đáp. Sắc mặt ta đột nhiên biến đổi, dùng sức giật ngọc bội ra, cũng không để ý con có bị đau hay không, sau đó vận sức đập xuống bậc thang đá.

Hoàng nhi chưa bao giờ chứng kiến ánh mắt lạnh lùng đáng sợ như vậy của ta, run run hỏi: “Vì sao mẫu hậu lại giận... sao mẫu hậu lại đập vỡ nó...”

“Vật này không được giữ...” Nước mắt vốn tưởng đã cạn kiệt, nay lại một lần nữa rơi xuống như mưa, “Đừng giống như ta, ngay từ đầu đã đi trên con đường được định đoạt sẵn.”

Hoàng nhi bất mãn xoay người, nhỏ giọng than thở: “Nhưng mẫu hậu, chính người vẫn còn đeo ngọc bội mà phụ hoàng tặng.”

Ta sờ lên cổ, cảm thấy miếng ngọc mỏng dưới lớp quần áo dường như có sinh mệnh, áp vào ngực ta tỏa ra hơi ấm.

Phải rồi, sau khi Lý Duệ chết, ta vẫn đeo ngọc bội này.

Vật này không được giữ.

Vật này rất tương tự.

PHỤNG NGHI THIÊN HẠ

Tâm Doanh Cốc
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Thiên triều Thái Hòa năm thứ mười, hoàng đế tự chấp chính, từ đó ta rời khỏi điện Kim Loan.

Thiên triều Thái Hòa năm thứ mười lăm, quốc thái dân an, ta rời khỏi Đông cung, đến hoàng lăng Đông Giao trông coi mộ phần của hãn.

Dưới trời xanh, ta xuất thần nhìn lăng mộ cao lớn, thoát cái đã ba mươi năm.

Trong tiết xuân chim bay hoa nở, ta vươn tay xoa nhẹ lên lớp rêu xanh phủ mộ, phát giác mu bàn tay trắng nõn của mình đã có thêm nhiều nếp nhăn. Ta nghĩ, nếu hãn nhìn thấy, không biết sẽ đau lòng như thế nào.

Ta ôm lăng mộ, giống như vùi vào lồng ngực của hãn.

Lý Duệ, chàng ở sâu trong hoàng lăng, có từng cảm thấy sự tưởng niệm của ta không.

Thiên triều Thái Hòa năm thứ bốn mươi lăm, ta chậm chậm khép mắt, dường như nghe được giọng nói vừa bá đạo vừa dịu dàng của Lý Duệ gọi ta: “Khinh Vũ... Khinh Vũ... cuối cùng chúng ta cũng được ở bên nhau.”

Thiên triều Thái Hòa năm thứ bốn mươi lăm, sử sách ghi chép: Thái hậu mất, Tôn Thụy Văn Đức thái hậu hợp táng với tiên đế ở hoàng lăng Đông Giao.

- Hết -

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)